

beheerde, zou gemakkelijk een jaargeld, van twee-, drieduizend, voor hem besteden kunnen. De vraag was nu: wist „meneer Hoogland” — Antoine en Huib kenden elkander niet persoonlijk — een goed tehuis voor hem, of zou dat zijn te vinden?

Allerlei gedachtescheuten — pijnlijke en zoete, meelijdende en verlangende — brachten Huib in verwarring bij het lezen van dezen brief. Kleine Huib, Cootjes eenige kind.... een wereld, een verleden wereld, hem toch nog zoo eigen en dichtbij, lag in die woorden. Terwijl hij langzaam en vol innig gepeins, het van verre gekomen stuk papier tusschen zijn vingers kraken deed, het opvouwende, greep de beeld- en stemop-roepende herinnering aan zijn zusje hem zoo diep aan, dat hij het hoofd moest buigen en even uitsnikken.

„Je hebt van die zwager toch nooit veel gehouden, is het wel, Huib,” vroeg Pauline teeder, haar arm om zijn schouders. „Och nee,” zei hij stil, „het is om Cootje en haar jongen....” En even later: „God!.... moet die man het ook eenzaam hebben gehad.... en dat kind misschien....”.

Pauline begreep en zij zwegen een poos.

„Twaalf, dertien jaar,” begon Huib dan weer, „hoe precies herinner ik me, dat ik 't zelf nog was.... 't Is een moeilijke leeftijd, voor een jongen vooral. Ze hooren dan zooveel, hè?.... Lijken branieg en onverschillig in den regel.... en hebben toch juist zooveel liefde nodig....”

„Huib,” zei Pauline op-eens heel ernstig. „Luister 'is. Zullen we hem zelf in huis nemen?”

„Mijn liefste! Weer net iets voor jou, dat te zeggen. Maar bedenk wat het beteekent. Onze vrijheid weg, ons samen-alleen zijn, aan tafel bijvoorbeeld.... En toch.... Nee-nee!”

„Ja.... Maarre.... Zie je....” Zij werd zichtbaar warm, drukte zich vast tegen hem aan, en haar stem werd fluisterend: „Nie-waar, lieverd, we zouden toch misschien niet altijd alleen gebleven... Het is... och!”

Huib keek snel op. „Heerlijkheid!.... Alsof dát niet juist zoo heel iets anders zijn zou....! Als dát zou komen, een eigen kind van ons.... O mijn liefste, liefste!”

Haar gezicht in zijn jas verborgen fluisterde zij voort: „Maar dit is een kind van je lievelingszuster.... jouw petekind.... Het zal op je lijken zeker.... Leek Cootje op je?”

Hoevele bezwaren Huib verder nog opperde, van dat oogenblik af was de zaak besloten. Kleine Huib werd verwacht.

(Wordt vervolgd).